Diverse werken van

THEODORE CUYLER

(1822-1909)

Theodore L. Cuyler was een vooraanstaand presbyteriaans predikant en religieus schrijver in de Verenigde Staten. Cuylers vader werd geboren in Aurora, New York, en stierf voordat Cuyler vijf jaar oud was. Cuyler studeerde in 1841 af aan de Princeton University en in 1846 aan het Princeton Theological Seminary, waarna hij predikant werd in Burlington, New Jersey. Hij was succesvol in het doen herleven van de kwijnende instelling onder zijn voorgangerschap, en in 1853 behaalde hij een vergelijkbaar succes als voorganger van de Market Street Dutch Reformed Church in New York City. Deze successen leidden ertoe dat Cuyler in 1860 werd geïnstalleerd als voorganger van de Park Presbyterian Church in Brooklyn, van waaruit hij toezicht hield op de bouw van de Lafayette Avenue Presbyterian Church, een straat verderop, die in 1862 werd voltooid. De nieuw gebouwde kerk werd onder Cuylers leiding de grootste Presbyteriaanse kerk in de Verenigde Staten. Tot zijn kennissenkring behoorden andere bekende predikers uit die tijd, waaronder Horatius Bonar, Charles Spurgeon, Benjamin M. Palmer, D. L. Moody en Charles G. Finney. Zijn bediening werd sterk beïnvloed door de dood van een van zijn kinderen en de kwellingen van de Burgeroorlog. Hij was een productief schrijver en veel van zijn preken zijn tot op de dag van vandaag bewaard gebleven. De lezer vindt ze vol beeldspraak en levendige illustraties.

Christelijke recreatie en onchristelijk vermaak

***door Theodore L. Cuyler (1822-1909*)**

> *"Toen besefte ik dat het goed en gepast is voor een mens om te eten en te drinken, en voldoening te vinden in zijn moeizame arbeid onder de zon gedurende de weinige dagen van het leven dat God hem gegeven heeft, want dit is zijn lot."*
> - Prediker 5:17
>
> *"Want jullie hebben in het verleden genoeg tijd doorgebracht met doen wat heidenen verkiezen te doen leven in losbandigheid, lust, dronkenschap, orgieën, zwelgpartijen en afschuwelijke afgoderij."*
>
> - 1 Petrus 4:3
>
> *"Lachen kan een zwaar hart verbergen; als het lachen ophoudt, blijft het verdriet over."*
> - Spreuken 14:13

Mijn medereizigers naar de eeuwigheid, ik wil het vanavond hebben over het grote onderwerp van christelijke ontspanning en onchristelijk vermaak. Ik wil zo goed mogelijk uitzoeken wat gezond is en wat goed is; wat schadelijk is en wat verkeerd; wat elke christen mag doen en wat zelfs een verloren zondaar niet zou moeten doen. Het is een heel delicaat en heel moeilijk onderwerp om te behandelen; en ik vertrouw erop dat we er verstandig en veilig doorheen geleid zullen worden. Om 'licht uit de hemel' op ons thema te werpen, heb ik vanavond drie toepasselijke passages uit de Schrift voor jullie gegroepeerd.

"Toen besefte ik dat het goed en gepast is voor een mens om te eten en te drinken, en voldoening te vinden in zijn moeizame arbeid onder de zon gedurende de weinige dagen van het leven dat God hem gegeven heeft, want dit is zijn lot." In deze eerste tekst zul je het principe opmerken dat alle mensen een duidelijk en onbetwist recht hebben op elk gezond en onschuldig genot. God heeft ons nooit geschapen om ellendig te zijn. Stel je dat eens voor? Hij gaf ons mogelijkheden om te genieten en tienduizend goede dingen om van te genieten. Hij gaf ons een voorliefde voor aangenaam voedsel, en aangenaam voedsel en fruit om te proeven. Hij gaf ons een verlangen naar de weelderige druif en de zonnige perzik; en de druif hangt aan de tros en de perzik rijpt voor ons in de zonnestraal. Hij gaf ons een dorst naar verfrissende drankjes. Hij gaf ons gezonde drankjes om ons mee te verfrissen. Maar nooit maakte Hij van deze wereld een distilleerderij voor alcoholische vergiften. Hij gaf ons een verlangen om gelukkig te zijn, en plaatste toen binnen ons bereik middelen, overvloedige middelen, voor alle puur en gezond geluk.

Terwijl er een "tijd is om te wenen" - o mijn vrienden! deze tijden om te wenen; hoe vaak komen ze en hoe lang duren ze! Er is ook een "tijd om te lachen"; zo vertelt God ons in Zijn boek. Er is een tijd om vrolijk te zijn, er is een tijd om vol zonneschijn te zijn, een tijd om volledig uitbundig te zijn in de uitstorting van alle emotionele vreugden, in het verheffen van hoge geestelijke verrukking, in de uitstorting van puur en verheven geestelijk genot. Dit is juist; dit is prijzenswaardig; en we zullen in de loop van deze discussie zien dat het noodzakelijk is voor onze lichamelijke, geestelijke en spirituele gezondheid om juist zulke genietingen te hebben.

"Want jullie hebben in het verleden genoeg tijd doorgebracht met doen wat heidenen verkiezen te doen leven in losbandigheid, lust, dronkenschap, orgieën, zwelgpartijen en afschuwelijke afgoderij." Deze

tweede tekst komt uit de brief van Petrus aan de christenen van zijn tijd. Hij herinnert hen eraan dat ze Christus moeten volgen, wat het grote idee van het christendom is. Hij wilde hen eraan herinneren dat zij vroeger wandelden in feestmalen, banketten en buitensporigheden - deze dingen waren de bittere vruchten van hun vroegere goddeloze smaken en eetlust. Ze wisten niet beter. Maar nu, zegt hij, zijn jullie verlosten van Jezus Christus. Nu waarschuw ik jullie dat jullie wel beter weten en dat jullie de slechte daden moeten afleggen en geestelijk en rechtvaardig moeten leven in deze huidige boze wereld. U bent niet langer heidenen, maar christenen - de beloofde, verbonden en gebonden volgelingen van de heilige Heiland, de belijders van een zuiver geloof, een "eigen volk", om uw klederen zelfs onbesmet te houden van de wereld.

"Lachen kan een zwaar hart verbergen; als het lachen ophoudt, blijft het verdriet." Deze derde tekst is van de koninklijke Salomo. Arme oude man! Arme man! Hij zou moeten weten (wat hij tot zijn verdriet had ontdekt) dat feestvieren de moeder van alle ellende is en dat het einde van vrolijkheid zwaarte is. Een zwaar hoofd, een zwaar hart, een zware last op het geweten, een zwaar verdoofd moreel besef, een zwaar gewicht van berouw, een zware rekening bij God, een drukkend, verpletterend gewicht van uiteindelijke en eeuwige vergelding - dit is de bittere catastrofe van vrolijkheid.

Deze drie teksten geven ons samen een dubbele waarheid ter discussie. Ten eerste dat Christelijke ontspanning juist, gepast, prijzenswaardig en heilzaam is, maar dat zondige genoegens gevaarlijk zijn voor het lichaam en schadelijk voor de ziel. Laten we deze stelling verder uitwerken, te beginnen met de eerste waarheid, namelijk dat christelijke ontspanning over de hele wereld goed is. We hebben al gezien dat Gods woord rechtmatige genoegens niet verbiedt. Dit boek is geen leraar van paapse boetedoeningen, het is niet geschreven door

monniken, of om van de wereld een geweldig klooster te maken. De religie van de Bijbel straalt met het licht en de vreugden van de hemel; er is een wereld van zonneschijn in Gods boek. O onrustig hart! De geest die dat boek inspireert is nooit somber of zwaarmoedig. Het is een belediging voor ons heilige geloof om het voor te stellen als een bron van melancholie of als een ontkenning van echt onschuldig plezier. God protesteert niet tegen onschuldige genoegens, maar tegen zondige genoegens.

De laster is een oude. De scepticus die een karikatuur wil maken van die bijbel voor de ogen van een jongeman, en de lichtzinnige prutser die van het leven een lange stoeipartij wil maken, herhaalt de afgezaagde spot in het gezicht van die jongeman, om hem te verleiden tot losbandigheid en verderf. Maar het evangelie is een systeem van leven, bevrijding, hoop, vreugde in de Heilige Geest. Het kwam om schuldige mensen gelukkig te maken door hen goed te maken en door hen in vrede te brengen met hun God. Nu, in het allereerste begin, veronderstel ik dat deze vergadering het erover eens is dat we allemaal - dat mannen en vrouwen, oud en jong - ontspanning nodig hebben. Niet alleen rust van het zwoegen (en de mensen in dit land zijn de meest overwerkte mensen op aarde) maar we hebben af en toe ook ontspanning nodig. Ik gebruik dat woord in zijn etymologische betekenis; opnieuw scheppen, een mens weer zo goed als nieuw maken.

Jij en ik werken onszelf naar beneden. Dan moeten we weer opgebouwd worden. We moeten buigen. We moeten de boog niet altijd gespannen houden, anders verliest hij zijn elasticiteit. Mensen zijn niet geschapen om altijd maar te zwoegen. Ze moesten af en toe niet alleen zwoegen, maar ook spelen. Al het werk maakt van een man een treurige slaaf. Van spelen wordt hij nog dommer. De wijze mens vermijdt beide uitersten. God heeft niet alleen alle mogelijkheden om

te genieten gegeven, maar recreatie is een absolute behoefte. Ik moet het hebben, en jij ook. De beste mannen hebben dat altijd zo gevonden. Biografieën van de gezondste christenen laten zien dat ze zich ontspannen in een onschuldige sportiviteit. Hun ernstige gezichten ontspannen zich soms in wat de oude puritein "de christelijke vrijheid van het lachen" noemde. Hun overactieve hersenen worden getrakteerd op een gezonde vakantie. Op het werk werken ze als mannen en christenen. Als ze spelen, buigen ze en sporten ze als kleine kinderen. Dat is de menselijke natuur; dat is wijs; dat is mooi.

Maarten Luther buigt zich over die Duitse vertaling van het boek van God. Maarten Luther werkt zijn verhandelingen tegen de grote Roomse waan uit; en verfrist zich door zijn mooie vrouw, Catherine, zoete liedjes te horen zingen en door kerstbomen voor zijn kinderen te versieren. Granville Sharp speelde nooit lieflijker op menselijke sympathieën toen hij de wereld opriep voor de emancipatie van de slaven, dan toen hij zich terugtrok van zijn filantropieën om op zijn fluit te spelen op zijn terras boven de Theems. Buxton is goed in de jacht op misstanden in het Parlement. Hij is net zo goed in het jagen met hond en geweer in het Engelse bos. Wilberforce vecht de hele dag voor God en de mensheid; werkt voor de verspreiding van de Bijbel; werkt voor echte hervormingen; werkt voor christelijke missies en voor India; en gaat dan naar huis om zijn kinderen te vermaken met heerlijke verhalen en sleept een hoepel met ze rond in zijn tuin in Clapham. Hij is zo gelukkig als een zwaluw. Gezegend, gezegend mens! Hij had het recht om gelukkig te zijn, want hij werkte zoals zijn Meester. Wie had er meer recht op dan hij, om zijn ziel uit te laten stromen in haar onschuldige vreugde?

Nu komen we bij het praktische punt van deze verhandeling: wat voor soort ontspanning hebben mensen nodig? Want wat een mens nodig heeft, in overeenstemming met zijn door God gegeven natuur, is goed.

Zet dat als eerste in jullie gedachten vast. Door dit als een aanwijzing in jullie handen te nemen, mijn jonge vrienden, zullen jullie naar het pad van recht en veiligheid geleid worden.

De dagelijkse arbeider die twaalf van de vierentwintig uur zwoegt, vindt waarschijnlijk geen ontspanning zoals eenvoudige rust. Op zijn bed liggen is ontspanning. De sabbat komt voor hem met rust; sociale geneugten in zijn nederige huis zijn een deel van zijn ontspanning; af en toe een uurtje in een bibliotheek, of luisteren naar toespraken over de waarheid, is gezonde ontspanning. Het grote idee bij hem is Rust! Rust!

De student heeft verandering van bezigheid nodig - lichamelijke oefening. Die verzwakte gestalte van hem, die zich over het boek buigt tot zijn gezicht zo bloedeloos wordt als de pagina die hij bekijkt, zou de vrije lucht van God in moeten gaan, en des te beter voor hem is het als de hand die niets doet met de bijl zwaait of de roeispaan trekt op de stroom. Ik zal nooit een wandeling vergeten met de grootste van de moderne dichters - de nu overleden Wordsworth - over de heuvels die hij onsterfelijk heeft gemaakt; en toen ik het hartelijke en gezonde gelaat van de grote dichter zag, begreep ik wat zijn bediende bedoelde toen hij zei: "De studeerkamer van mijn meester is altijd buiten de deur. Een van de scherpzinnigste geesten in heel Engeland, Carlyle, liet zich eens op deze manier aan mij uit: "Mijn grootste plezier is om mijn paard te bestijgen en in de wind weg te rijden van deze rokerige straten van Londen."

We hebben vele methoden van ontspanning openstaan voor de meest gewetensvolle en godvruchtige denkers - Boeken! Boeken die de ziel optillen naar de top van de berg; boeken die me naar de hoogten van Pisgah brengen en me toestaan om het rijk van Gods universum te overzien; boeken die me verlevendigen en me naar de krochten van

het hart leiden; boeken die me dichter bij God brengen in al zijn werken; boeken die ik tot metgezellen bij het haardvuur kan maken; elk van hen, als het ware een flesje, bevat het extract en de essentie van een groot hart. Boeken zijn de eerste en zuiverste ontspanning!

Maar ik denk dat er in dit huis wel eens iemand opstaat en zegt: "Mag ik fictieboeken lezen?" Ja, meneer, op slechts twee voorwaarden; ten eerste dat u nooit iets anders leest dan die boeken die puur en zielsverheffend zijn; en ten tweede dat u die boeken alleen leest als af en toe ontspanning voor een geest die vermoeid is door zwaardere taken. Het is alsof je me aan tafel vraagt: "Mag ik dat zoete dessert eten?" "Ja, nadat je gezond hebt gegeten." Maar wee degene die zijn lichaam alleen met zoetigheid voedt! Wee de jonge mannen of meisjes die geen goede boeken in hun hoofd of hart hebben! Ik geloof dat er meer demoralisatie van de jeugd is, meer karakterverlies en beginnende ontrouw, als gevolg van de verachtelijke pagina's van bepaalde pestilentale literatuur die in dit land rondwemelt, dan van enige andere bron die Satan gebruikt om onze jeugd te ruïneren. Maar een goed boek - een goed boek is één van Gods beste geschenken aan ons.

Naast boeken komt muziek; muziek vanaf de wieg, hymnen die de zoetgevooisde moeder zingt in onze kindertijd, tot de klagende klaagzang die over de groene weide zweeft, waar we te ruste worden gelegd. Muziek als het komt in het aanzwellende oratorium, aanzwellend en rollend in golven over de ziel als het geluid van vele wateren op het strand - of de krijgshaftige lucht die de ziel beroert als het geluid van een trompet op het tentenveld; of de lieflijke avondliederen gezongen door onze geliefden op het altaar van onze huizen; of de hymnen gezongen door de grote congregaties, oprollend om zich te mengen met de oratoria van de hemel - het onophoudelijke lied van de vrijgekochte en verloste!

Het kan me niet schelen dat Satan muziek heeft gestolen en het heeft misbruikt voor zinnelijk en hels gebruik. Dat is niet meer reden waarom ik mijn hart niet mijn Maker zou laten prijzen, dan dat het verachtelijke misbruik van iets een argument is tegen het gebruik ervan, tenzij zoals in het geval van alcohol, waar het gebruik een misbruik van de gebruiker is. De grote gevaren die verbonden zijn aan de opera liggen niet in de muziek, maar in de gebruikelijke begeleidingen van het theater; een onderwerp waarover we hierna zullen spreken. Kunstgalerijen, wetenschappelijke lezingen, het zijn allemaal middelen van ontspanning binnen het bereik van de jongeren; en ik bedank die publieke weldoeners, die zoveel meesterwerken van het genie naar onze kusten brengen; En als ik in het bezit zou zijn van een vorstelijk fortuin (zoals hij die de vorstelijke bouwer van dit gebouw was), dan zou een van de beste geschenken die ik de jonge mannen van New York zou geven een grote zaal zijn, waar ze, hun voeten afwendend van elke slechte plaats, binnen kunnen komen om hun verstand te verlichten en hun harten te zuiveren in de lange avonden van dit seizoen van het jaar.

Zonder verder uit te weiden over specifieke recreatie, komen we tot dit principe dat alles wat je lichaam gezonder, je geest gelukkiger en je onsterfelijke ziel zuiverder maakt, christelijke recreatie is. Als je nooit afwijkt van deze goede spreuken, zul je nooit de vervloekingen van God neerhalen, die zulke angstaanjagende vervloekingen heeft uitgesproken over de feestvierders en degenen die zich overgeven aan feestmalen en overdaad.

Bij de behandeling van ontspanning ben ik uitgegaan van het principe dat ze worden gezocht voor nuttige en wettige doeleinden. "Wat u ook doet, doe alles tot eer van God." Iedere christen zou zijn godsdienst net zo goed in zijn pleziertjes moeten opnemen als in zijn werk of in zijn kerk. Geen christen zou ooit een avond moeten doorbrengen in een

plaats, vanwaar hij niet zou kunnen terugkeren met de meest vrome en gracieuze toenadering tot zijn Heiland, terwijl hij op zijn knie buigt in zijn kamer om het laatste uur van de dag door te brengen, terwijl het opvliegt naar God met zijn rekening.

Ten tweede, wanneer de meeste mensen vertier zoeken, is er iets heel anders in hun gedachten, dan een verlangen naar gezonde en heilzame ontspanning. In dit deel van mijn verhandeling wil ik iets anders behandelen. Het is geen ontspanning; het is niet om beter toegerust te zijn voor de zorgen en inspanningen en heldhaftige plichten van het leven - maar het is plezier omwille van zichzelf en het uiteindelijke doel - en de vrolijke, frivole en plezierminnende mensen zijn daar over het algemeen naar op zoek. Ze zoeken niet alleen verfrissing; ze verlangen naar stimulatie en hoge opwinding. Een wijs man drinkt bijvoorbeeld om zich te verfrissen. Natuurlijk drinkt hij puur water, of iets dat niet prikkelt. Aan de andere kant drinkt de sensualist om gestimuleerd te worden. Hij gaat naar de fles die hem gek maakt en bedwelmt. De liefde voor opwinding is wat onze kroegen vult. De grote massa van de mensen gaat naar immorele plaatsen voor wat? voor ontspanning? Helemaal niet, maar voor opwinding; en hoe vuriger, hoe stimulerender, hoe beter.

Hier ligt de grootste aantrekkingskracht van het theater, het gokhuis, de drinksalon en de biljartzaal. Binnen deze schitterend verlichte plaatsen zijn de belangrijkste attracties de hoge prikkels voor de lusten van de jeugd en de versleten losbandigheid. De enige redenen waarom jonge mannen zulke plaatsen opzoeken, zijn precies de redenen waarom ze er niet naar op zoek zouden moeten gaan. In plaats van rust voor het lichaam en verrukkelijk vermaak voor de geest, zijn ze ontegenzeggelijk destructief en giftig. Zulke schrijvers als die in deze stad, die de afgelopen maanden of het afgelopen jaar dramatische vermakelijkheden hebben bepleit, vergissen zich in de belangrijkste

positie wanneer ze onschuldige ontspanning verwarren met zondige genoegens. Het ene is goed en het andere is rampzalig. Alles wat mijn lichaam of geest tot rust brengt, mijn gezondheid verbetert en mijn ziel verheft, is prijzenswaardig. Alles wat mijn wellustige neigingen stimuleert, totdat ik een wandelende maniak word; alles wat mijn lichaam losbandig maakt, mijn geweten verzwakt, onzuivere gedachten opwekt en mijn ziel tot een afschuwelijk huis van waanzin maakt; alles wat mij God en de eeuwigheid doet vergeten; is gevaarlijk en in laatste instantie verdoemelijk.

Tot deze test moeten we het theater, de middernachtelijke carouse en de balzaal brengen. Bieden zij verfrissing voor kracht en geest? Biedt het drinkhuis zo'n verfrissing? Worden ze er wijzer of beter van, of demoraliseren en vernietigen ze voor tijd en eeuwigheid? Dat is de vraag. Ik veronderstel geen 'ideaal' of 'denkbeeldig' theater, geen ideaal bierhuis. Ik heb het niet over een denkbeeldige toestand van het toneel, waar het publiek allemaal heiligen zijn en de acteurs allemaal apostelen; waar het doek zou opgaan bij het geluid van een gebed in plaats van een ouverture, en de voorstelling zou eindigen met de Doxologie in plaats van een lied gezongen door een hansworst; waar geen mogelijke klucht op het toneel zo'n belachelijke klucht zou kunnen zijn als het publiek. Zo'n toestand is denkbeeldig.

Introduceer zoiets in een theater in New York en het zou binnen één dag verlaten zijn! Introduceer een theater waarin zulke stukken als Hannah More's heilige drama's zouden worden opgevoerd door gewetensvolle artiesten en de hele klasse van theaterbezoekers zou het binnen een week verlaten. Als de predikant door de ene deur binnenkwam, ging de losbandige door de andere deur naar buiten. Als de diaken binnenkwam, trok de bierdrinker zich terug. Als de hoffelijke moeder met haar zuivere dochters binnenkwam, vluchtte de geverfde hoer naar een meer aangename omgeving.

Iedereen die wordt aangetrokken en gestimuleerd door het wellustige drama, door de onzedelijke insinuaties, door de balletdansers, door de wijnsaloon, zou nooit, reken daar maar op, een dollar verspillen aan een puriteins theater! Het zou saai en smakeloos voor hen zijn - het zou massaal verlaten worden - en wie zou hun plaats innemen? Zou jij dat doen? Zou ik dat willen? Zou mijn gemeente willen weten dat ik een van de opengevallen plaatsen in dat theater heb opgevuld? Voor mezelf kan ik zeggen dat ik erin geslaagd ben om alle ontspanning te krijgen die ik nodig vond, en een uitbundige stroom van geest, zonder ooit het theater te zijn binnengegaan, een opera te hebben bijgewoond, een kaartspel te hebben gespeeld, een bal te hebben bijgewoond of me te hebben overgegeven aan de opwinding van de wijnbeker.

Miljoenen zijn vanavond leeg in beurs, karakter en godsvrucht, en leeg van hoop, omdat ze elk van deze of al deze dingen geprobeerd hebben! Waarom, weet u niet dat de echte aantrekkingskracht van zulke plaatsen de tijdelijke opwinding is? Alles wat passie opwekt in tragedie en vrolijkheid in komedie wordt erin gebracht. In één opwindende scène schreeuwt een moeder haar doodsangst uit om haar verloren jongen; in een andere neemt een verraden minnares wraak op haar minnaar; en in een andere spot een schunnige spotter met de heiligste passages uit het gezegende boek van God. Het voedt de passie; het oog wordt niet vergeten door de toneelschilder, noch de actrice in de jurk die boeit en de lust aanwakkert.

Zij die niet door het toneel kunnen worden aangetrokken, worden aangetrokken door de opwindende begeleiding door de muziek, de wijnsalon, de aanwezigheid van verleiders tot middernachtelijke losbandigheid.

"Bekwaam in het doen van kwaad!" zou ik schrijven boven de ingang van elk theater dat ooit in deze metropool heeft gestaan. "Wie wijs is, laat hem daar niet binnengaan."

"Aan hun vruchten zult gij hen kennen," is de test die de wereld op ons toepast, mijn geliefde medeprofessor van het evangelie van Christus. Het is een goede test. Ik zou willen dat christenen het niet zouden vergeten. "Aan hun vruchten zult gij hen kennen;" en ik zeg op mijn beurt tegen de liefhebber van plezier - laat u mij dat toepassen op uw eigen amusement? Aan je vruchten zou ik je herkennen. En nu kom ik bij het theater (ik zeg niets over kaarten, de wijnbeker of de balzaal) en vraag: Verbetert het de zeden van degenen die het opzettelijk bezoeken? Zou een verstandige koopman een jongeman in dienst nemen in zijn zaak, hem zijn boekhouder, vertrouwenspersoon of kassier maken, omdat hij weet dat die jongeman regelmatig naar het theater gaat? Het theater heeft meer naar het armenhuis en naar de ondergang geleid, dan waarschijnlijk enige andere bron van verleiding voor de jeugd, ooit gekend in de geschiedenis van onze metropool.

Ten tweede: als het theater een goede moraalschool is, waarom leren en praktiseren de leraren dan niet hun eigen lessen? Het is een slecht evangelie dat zijn eigen voorstanders niet bekeert. Nu, het zij verre van mij om het karakter van alle artiesten te betwisten; maar in de beste dagen van de drama's, zei Dr. Johnson, vermeed hij hun gezelschap, omdat ze hem tot lust verleidden. Moet een dame ergens naartoe gaan waar ze haar eigen geslacht ongekleed ziet? Dat simpele feit, een onderdeel van het theater, is een van de meest bittere en brandende veroordelingen ervan.

Nogmaals, als het toneel bevorderlijk is voor vroomheid en moraal, als het zuiverheid voortbrengt, waarom trekt het dan losbandige, dronkaards en losbandige mensen aan? Hoewel ik niet zeg dat geen

enkele man van goede zeden het ooit heeft bijgewoond, zeg ik wel dat de verachtelijke mensen van deze stad een zeer opvallende passie voor theaterbezoek hebben; en waar de immorele graag heen gaan, zou de christen nooit heen moeten gaan. Zou een jongedame in dit huis willen horen dat haar voorganger in het theater is geweest? Als ze mij Christus zag prediken nadat ze mij daar had gezien, zou ze dan niet waarschijnlijk een veel levendigere herinnering aan het speelhuis hebben dan waardering voor de waarheid die ik probeerde te onderwijzen? Maar Gods test is de beste - "als het lachen ophoudt, blijft het verdriet." Spreuken 14:13

Toen Dr. Harvey een dame hoorde spreken over de geneugten van het theater, antwoordde ze op de vraag wat die geneugten waren: "Ten eerste," zei ze, "het plezier van de anticipatie voordat ik ga; ten tweede, het plezier van de deelname terwijl ik er ben; en ten derde, het plezier van de herinnering bij het terugdenken aan het toneelstuk nadat ik weg ben." "Mevrouw!" zei die christelijke heer, "mevrouw! u vergeet één plezier." "Wat is dat, meneer?" "Het is het plezier van retrospectie, wanneer je op het sterfbed terugkijkt op een leven ondergedompeld in zulke frivoliteiten als dat." Dat was haar laatste "plezier van herinnering" aan een avond in het theater.

Zegt u dat veel dramatische producties meesterwerken van het intellect zijn? Dat ontken ik niet. Ik ontken niet dat de toneelstukken van Shakespeare de beste van alle toneelstukken zijn, en toch, over die schitterende zon van zijn keizerlijk intellect, hoe veel donkere vlekken van obsceniteit en ontheiliging, bijna godslastering. Zozeer zelfs, dat toen een vrouwelijke meester in de kunst het op zich nam om deze toneelstukken voor te lezen voor een promiscue publiek, ze verplicht was om van punt naar punt te springen, van passage naar passage, zoals iemand die een beek oversteekt van steen naar steen zou springen, om een droge voet te houden.

Mijn vrienden, het is niet nodig om een theater binnen te gaan om intellectueel plezier te krijgen, van Shakespeare of welke dramaturg dan ook. Je kunt het bij het haardvuur hebben zonder de vervuilende ondeugden van het theater. Maar als de grootse dramatische stukken die ooit volwassen uit het brein van de grote meester van de Engelse poëzie en filosofie zijn gesprongen, alleen maar geleerd moeten worden door mijn zoon en dochter ten koste van hun deugdzaamheid, dan zou ik ze in hun graf leggen, onwetend van de eerste regel die Shakespeare ooit schreef! Er zijn nog hogere paden van kennis - paden die ik kan bewandelen in gezelschap van de engelen - paden die ik kan bewandelen met mijn Goddelijke Meester - paden van bergtop naar bergtop, het grote landschap in waarin ik God bestudeer en mijn Vader in al zijn werken zie.

Bekijk deze vraag nu in welk licht je ook kiest, deze plaatsen van opwinding, niet van ontspanning, kunnen het onderzoek net zo min verdragen als enige van de zondige opwindingen waar ik nauwelijks op heb gezinspeeld. Ik heb stilgestaan bij het theater als een 'representatief vermaak', wetende dat veel wat we erover gezegd hebben ook van toepassing zou zijn op verwante plaatsen van verderfelijke opwinding.

Mijn laatste argument ertegen is, o! hoeveel harten zijn er niet geraakt door de Heilige Geest gedurende het laatste opwekkingsjaar; hoeveel jonge mannen zijn er niet gesmolten in de gebedsbijeenkomst, opgewonden onder de preek, door de Geest opgewekt tot de grootsheid van een christelijk leven en de aanspraken van God en de heerlijkheid van de hemel - hoeveel van zulke jonge mannen dateren hun eerste terugval en eerste stappen van afvalligheid van één of meer van de tienduizend scènes van 'modieus amusement', die hem omringen in New York! Die edele man, Mr. Noel uit Londen, die door geboorte verbonden is met de adel van de aarde - en door de nieuwe

geboorte met de adel van de hemel, zegt dat er een jongeling naar Londen kwam en zich overgaf aan het onderwijs en de christelijke dienst. Langzamerhand miste hij hem uit de kerk (dat is de eerste stap, mijn jonge vrienden) toen hoorde hij dat hij de bezoeker van een speelhuis was; van het speelhuis traceerde hij hem naar de herberg; van de herberg naar de sceptische club; en toen ging hij snel naar beneden met de noodzakelijke zwaartekracht van de zonde, naar de diepten van de zonde en losbandigheid. Die jongeman, wiens moeder hem niet zou hebben herkend als hij bij haar aan de deur was gebracht, lag aangespoeld op de kust van het leven, verwoest in lichaam en karakter. Mr. Noel werd naar zijn sterfbed geroepen en toen hij de kamer binnenkwam, zag hij dat de jongeman nog maar een stap van de eeuwigheid verwijderd was. Hij nam hem bij de hand (o, dat voorgangers van deze tijd jonge mannen bij de hand zouden nemen! Jullie, mijn jonge vrienden, hebben mensenhanden nodig, maar Gods hand het meest van alles) - hij nam hem bij de hand en sprak met hem over Christus en hoop in het stervensuur. De jongeman lag eronder in totale en verschrikkelijke wanhoop, alsof hij de Geest voor altijd had gedoofd - het laatste licht leek te zijn uitgegaan. Noël zei hem vaarwel en verliet hem in een onbeschrijfelijke zielenstrijd; maar toen hij de klink optilde, stond de jongeman met een krampachtige beweging op en smeekte hem terug te komen. De pastoor ging terug naar zijn bed. De jongeman verzamelde al zijn kracht, trok zijn gezicht naar beneden en fluisterde in zijn oor: "Ik ben verdoemd! Ik ben verdoemd!" en viel toen terug op zijn kussen, en in een paar ogenblikken stond hij voor zijn God!

Als het speelhuis en de sceptische club zulke vergeldingen met zich meebrengen, welke christelijke vader of moeder zal er dan ooit mee instemmen dat hun dierbaren zich op zulke vreselijke gladde plaatsen begeven?

Ik zal nu een aantal eenvoudige testen presenteren en dan zal ik deze discussie hebben afgerond.

1. Elke vorm van ontspanning die me sterker maakt in lichaam, gelukkiger in geest en zuiverder in hart, is heilzaam.

2. Elk vermaak dat geen opwinding is, maar een middel tot gezonde ontspanning en verbetering, is toegestaan voor een Christen. Ik sta in mijn christelijke recht met betrekking tot hen - een gezond geweten, verlicht door God, is de beste rechter.

3. Geen Christen zou ooit deel moeten nemen aan enig vermaak waar hij zich niet gewetensvol van kan afwenden tot zijn Bijbel en zijn kamer.

4. Geen enkele christen zou naar plaatsen moeten gaan die Jezus Christus zou verbieden als hij persoonlijk op aarde zou zijn; noch zou hij gezien moeten worden op plaatsen die zo twijfelachtig zijn dat ongelovige mensen zouden schrikken als ze hem daar aantreffen. "Onthoud je," mijn vrienden, "van elke schijn van kwaad."

5. Laat me je herinneren aan de beste regel van allemaal - Gods regel. Hier staat het: "Of je nu eet of drinkt, of wat je ook doet", in werk of plezier, "doe alles tot eer van God." Dan, wanneer al je activiteiten in volle gang zijn voor God, en je hersenen aan het werk in gezegende plannen om Hem te bestuderen en te eren, je handen bezig om mensen te leiden op paden van reinheid en waarheid, je hele zelf gelukkig in je werk, je principes, je ontspanning - dat is leven, oh! Dat is leven!

Jij en ik hebben soms in de verte een militair muziekkorps horen naderen. Eerst horen we de noten van de hoorn, dan de rijke deining van de bugel; dan, als de band dichterbij komt, mengen de fijnere, zachtere en meer delicate instrumenten zich in hun harmonie, totdat ze uiteindelijk met volle uitbarsting op ons afkomen! Het oor voedt zich

met de voortreffelijke harmonie, zoals de bij zich voedt met de honing van de bloem. Dus een man die zegt: "Wat ik ook doe, ik zal het doen tot eer van God," vindt in de ene akte een prachtige melodie; in de volgende akte een zoete harmonie; in de volgende een heerlijke vreugde; en zo gaat hij verder in vol spel en vol werk, waarbij hij edelmoedig kracht met kracht mengt, genegenheid met genegenheid, en alles met God; en door van het leven een vreugdevolle processie te maken op het geluid van hoorn, pauken en trompet, komt hij uiteindelijk binnen door de hemelse poorten naar de verrukkingen van het Paradijs. O gezegende Heiland! Laat Uw dienst mijn oneindige ontspanning zijn - Uw aanwezigheid mijn eeuwige verrukking!

De waarde van het leven

door Theodore L. Cuyler (1863-1934)

> *"De geest van God heeft mij gemaakt en de adem van de Almachtige heeft mij leven gegeven."*
>
> - Job 33:4

Er zijn tegenwoordig twee tegenstrijdige theorieën over de oorsprong van de mens. De ene theorie brengt hem omhoog van de bruut, de andere, omlaag van God; de ene geeft hem een opstijging van de aap, de andere een afdaling van de Almachtige. Ik zal geen tijd verspillen aan het weerleggen van de eerste theorie. De meest diepgaande natuurkundige van Europa, professor Virchow uit Berlijn, heeft onlangs beweerd dat deze theorie over de evolutie van de mens uit de bruut geen solide wetenschappelijke basis heeft. Waarom moeten jij en ik proberen te weerleggen wat geen mens ooit heeft bewezen of zal bewijzen? De andere theorie over de oorsprong van de mens komt tot ons in het oudste boek dat bestaat, het boek Job, en komt precies overeen met het verhaal in de volgende oudste boeken, die van Mozes:*"De geest van God heeft mij gemaakt en de adem van de Almachtige heeft mij leven gegeven.*" Dat is het Bijbelse verhaal over jouw en mijn afkomst.

We maken veel gebruik van onze afstamming. De zoon van een hertog kan een hertog worden; het kind van een koning heeft koninklijk bloed in zijn aderen; en er wordt verondersteld dat veel eer afstamt van een eervolle afkomst. Als dit waar is, bewijst het veel; het bewijst meer dan sommigen van ons denken. Het bewijst dat er iets grootser is dan dat de mens als vader een koning of een keizer, een staatsman of een veroveraar, een dichter of een filosoof heeft. Het kijkt naar de grootste genealogie in het universum, de afstamming van een heel ras; niet een

paar bevoorrechte individuen, maar de hele mensheid. Mijn broeders, mede-deelgenoten van onsterfelijkheid, open dit familieregister. Traceer je afkomst terug naar de meest verheven afstamming in het universum: Eén is onze Vader, God; één onze oudere broer, Jezus. We zijn allemaal afstammelingen van de Koning der koningen en de Heer der heren. Hierin ligt de waarde en waardigheid van het menselijk leven. Ik ga terug naar de oorsprong van de aarde. Ik zie dat de scheppende hand van de Almachtige vijf dagen lang bezig is om een verblijfplaats van vorstelijke pracht in te richten. Hij versiert het; Hij holt de zeeën uit voor de weg van de mens, verheft de bergen voor zijn observatoria, slaat de mijnen op voor zijn kostbaarheden, laat de stromen stromen om hem te laten drinken en bemest de velden om hem dagelijks brood te geven. Het landhuis is bedekt met groen, overdag verlicht met het grootste licht en 's nachts met minder grote lichten. Dan komt God tot het grootste werk van allemaal. Wanneer de aarde moet worden gevormd en de oceaan in haar bedding moet worden gegoten, zegt God eenvoudigweg: "Laat ze zijn," en ze zijn er. Wanneer de mens geschapen moet worden, lijkt de Godheid een plechtige pauze in te lassen, trekt zich terug in de krochten van Zijn eigen rust, zoekt naar een model en vindt dat in Zichzelf.

*"En God zeide: Laat ons de mens maken naar ons beeld, naar onze gelijkenis.... Zo schiep God de mens naar zijn evenbeeld, naar het beeld van God schiep hij hem; mannelijk en vrouwelijk schiep hij hen.... Zo blies God in de neusgaten van de mens de levensadem in en hij werd een levende ziel."*Niet langer een mooi model, niet langer een sprakeloos standbeeld, maar levend gemaakt. Leven, dat subtiele, mysterieuze ding dat geen natuurkundige kan definiëren, waarvan geen enkel medisch oog de plaats in het lichaam heeft ontdekt - het leven kwam in de kleien structuur. Hij begon te ademen, te lopen, te denken, te voelen in het lichaam de "nephesh": het woord in het

Hebreeuws betekent, in de eerste plaats, de adem van het leven, dan, ten slotte, door die onsterfelijke essentie genaamd de ziel. Nu, het is niet mijn bedoeling om in te gaan op een analyse van deze uitdrukking, "de geest," maar met je praten over het leven, het bereik en de opbrengst ervan, de kostbaarheid en de kracht ervan, de beloningen en de vergelding ervan, het leven voor deze wereld en de verreikende wereld aan gene zijde. Het leven is Gods geschenk; jouw vertrouwen en het mijne. Wij zijn de vertrouwelingen van de Gever, aan wie we uiteindelijk rekenschap zullen afleggen voor elke gedachte, woord en daad in het lichaam.

I. In de eerste plaats is het leven in zijn oorsprong oneindig belangrijk.

De geboorte van een baby is een machtige gebeurtenis. Door de frequentie van geboorten en de frequentie van sterfgevallen zijn we geneigd om het ontstaan van een levend kind heel laag in te schatten, tenzij het kind geboren wordt in een paleis of een presidentieel herenhuis, of in een andere verheven positie. Tenzij er iets buitengewoons is in de omstandigheden, hechten we niet het belang dat we zouden moeten hechten aan de gebeurtenis zelf. Alleen adellijke geboorte, voorname geboorte, wordt opgetekend in de kranten of aangekondigd met salvo's van artillerie. Ik geef toe dat de relaties van een prins, een president en een staatsman belangrijker zijn voor hun medemensen en hen op meer punten raken dan die van een obscure pauper; maar wanneer de gebeurtenissen worden gewogen in de schalen van de eeuwigheid, is het verschil nauwelijks waarneembaar. In het donkerste krot in Brooklyn, op de smerigste zolder of kelder, of op elke plek waar een mens de eerste glimp van het licht ziet, aanschouwt het oog van de Alwetende een gebeurtenis van enorm belang. Er begint een leven dat nooit zal eindigen. Een hart begint te kloppen dat zal kloppen bij de scherpste verrukking of de acuutste angst. Meer dan dit: een ziel begint aan een carrière die

langer zal duren dan de aarde waarop zij zich beweegt. De ziel begint aan een bestaan dat onaangetast zal zijn door de tijd, wanneer de zon gedoofd is als een kaars aan de hemel, de maan uitgewist is en de hemelen samengerold zijn als een gewaad en voor altijd veranderd zijn.

De Scandinaviërs hebben een zeer indrukwekkende allegorie van het menselijk leven. Ze stellen het voor als een boom, de "Igdrasil" of de boom van het bestaan, waarvan de wortels diep in de bodem van het mysterie groeien; de stam reikt tot boven de wolken; de takken spreiden zich uit over de aarde. Aan de voet ervan zitten het Verleden, het Heden en de Toekomst, die de wortels bewateren. Zijn takken, met hun onbladige bladeren, spreiden zich uit over alle landen en alle tijden; elk blad van de boom is een biografie, elke vezel een woord, een gedachte of een daad; zijn takken zijn de geschiedenissen van naties; het geritsel ervan is het geluid van het menselijk bestaan dat van oudsher aanhoudt; het groeit te midden van het huilen van de orkaan, het is de grote boom van de mensheid. In die opvatting van de half wilde Noormannen leren we hoe zij de grootsheid van het menselijk leven inschatten. Het is een wonderlijk, gedenkwaardig iets, dit levende, naakte leven, denken, voelen, beslissen. Het komt van God; Hij is de Auteur ervan; het moet zich verheffen naar God, de Gever ervan, die het alleen waard is gediend te worden; opdat het voor eeuwig met God mag leven.

II. In de volgende plaats is het menselijk leven buitengewoon kostbaar vanwege de diensten die het God kan bewijzen ter bevordering van Zijn glorie.

De mens is niet geschapen als een stuk giswerk, dat als een zwerver in het leven is geroepen. Er is een doel in de schepping van elk menselijk wezen. God blies jou niet de levensadem in, mijn vriend, om een

sensueel of prachtig dier te zijn. Die ziel is je gegeven voor een doel dat jezelf waardig is, en nog meer de Schepper.

Wat is het doel van het leven? Is het vooruitgang? Is het promotie? Is het slechts het nastreven van geluk? De mens is geschapen om gelukkig te zijn, maar om meer te zijn, om heilig te zijn. De wijsheid van die Westminster vaders die bijeenkwamen in de kamer van Jeruzalem, verwerkte het in de bekende zin: "Het voornaamste doel van de mens is om God te verheerlijken en eeuwig van Hem te genieten." Dat is het dubbele doel van het leven: eerst plicht, dan geluk als gevolg; om God eer te brengen, Zijn koninkrijk op te bouwen, Zijn waarheid te verspreiden; om deze hele wereld van Hem te brengen en haar aan de voeten van de Zoon van God te onderwerpen. Dat is het hoogste doel van het bestaan, en iedereen hier die tot dat levensdoel is opgeklommen, leeft. Hij vegeteert niet alleen, hij bestaat niet als een hoger soort dier: hij leeft het leven van een man op aarde, en wanneer hij sterft neemt hij het leven van een man op om zich te vermengen met het verhevener leven van het paradijs.

De hoogste stijl van mannelijkheid en vrouwelijkheid moet bereikt worden door toewijding aan de Zoon van God. Dat is de enige juiste manier, mijn vrienden, om deze krachten aan te wenden die jullie van jullie heiligdom mee naar huis hebben genomen. Dat is het enige idee van leven dat je morgen mee moet nemen in de beproevingen en verzoekingen van de week. Dat is het enige levensidee dat jij tot God moet brengen in je belijdenis en dankzegging in je binnenkamer. Dat is het enige levensbeeld waarop jij het wonderlijke licht van de eeuwigheid moet laten vallen. Deze krachten, deze gaven, de verdiende rijkdom, de verleende invloed, alles moet aan de voeten worden gelegd van Hem die Zijn leven voor jou gaf. Het leven is echt, gedenkwaardig, bekleed met een vreselijke en overweldigende

verantwoordelijkheid voor de bezitter ervan. Sterker nog, ik geloof dat het leven de rijkste zegen of de meest ondraaglijke vloek is.

Als ik jullie de kracht van een welbesteed leven voorhoud, kan ik natuurlijk eerst wijzen op het stralende pad dat zich uitstrekte van de kribbe van Bethlehem tot het kruis van Golgotha. Langs die hele weg lees ik het enige doel van liefde, allesomvattend en onsterfelijk: "*Mijn spijs is de wil te doen van Hem die Mij gezonden heeft.... Ik heb U verheerlijkt op aarde, Ik heb het werk voleindigd dat Gij Mij te doen hebt gegeven."* Naast dat leven plaatsen we het leven dat begon op de weg naar Damascus. In hem leefde Christus opnieuw, met wonderbaarlijke kracht, aanwezig in de uitspraken en voetstappen van de dienaar. *"Voor mij is leven Christus:"* dat is de hoofdpassie van Paulus. Of hij nu at of dronk, won of verloor, werkte of leed, Christus vulde het oog en bezielde elke stap. Het voornaamste doel van Paulus was om zijn Heiland te verheerlijken; en aan het eind van die veelzijdige periode van zijn bestaan kon hij uitroepen, niet opschepperig, maar blij: *"Ik heb de goede strijd gestreden; ik heb mijn loop voleindigd; ik heb het geloof behouden: Voortaan is er voor mij een kroon der gerechtigheid klaargelegd."*

Ik bestudeerde onlangs met intense interesse de biografie van Baxter. Een halve eeuw lang gaf die man zichzelf aan de dienst van Jezus met een volharding en ijver die zulke treuzelaars als jij en ik beschamen. Denk eens aan een man die tweemaal op elke dag van de Heer het evangelie van zijn Meester verkondigde met de meest uitgebreide zorg en niet aflatende ijver; die op de eerste twee dagen van de week elke dag zeven uur besteedde aan het onderwijzen van kinderen van de parochie, zonder er ook maar één over te slaan vanwege armoede of onduidelijkheid; Stel je voor dat hij een hele dag van elke week besteedde aan de zorg voor hun lichamelijk welzijn, en drie dagen aan studie, waarin hij honderdzestig leerzame boekdelen voorbereidde die

verzadigd waren met de geest van het woord, waaronder dat onsterfelijke "Saints' Everlasting Rest", dat zo veel gelovigen naar de heerlijkheid heeft geleid. De invloed van zo'n leven als dat veranderde het hele aanzien van de stad Kidderminster. Toen hij er kwam, krioelde het er van onwetendheid, losbandigheid, sabbatschending en ondeugd; toen hij er wegging was de hele gemeenschap sober en ijverig geworden en een groot deel bekeerd en godvruchtig. Hij zegt: "Op de avond van de Dag des Heren kun je honderden gezinnen in hun deuren psalmen horen zingen of de Bijbel horen lezen, terwijl je door de straten loopt." Zestienhonderd zaten op een keer aan zijn communietafel. Bijna elk huis werd een gebedshuis. Zo was er één leven, het leven van een man die vaak invalide was en die vaak tot God riep om verlossing van de meest ondraaglijke lichamelijke pijnen.

Zo'n leven had het stempel "Heiligheid voor Jezus" en daaruit vloeide de voortdurende stroom van christelijke kracht en weldaden. Zo iemand sterft nooit. Goede mensen leven voor altijd. De oude Augustinus leeft vandaag de dag in de rijke verhandelingen die geïnspireerd zijn door zijn leerstellingen. Lord Bacon leeft in de steeds breder wordende cirkels van machines, telegraaf en telefoon die hij de mensen leerde uitvinden. Elizabeth Fry leeft in de gevangenishervormers die haar stralende en heilzame voetstappen volgen. Bunyan ligt in Bunhill Fields, maar zijn heldere geest wandelt op aarde in de "Pilgrim's Progress". Calvijn slaapt in Genève en niemand kent zijn graf tot op de dag van vandaag, maar zijn prachtige "Vindication of God's Sovereignty" zal voor altijd leven. We begroeten hem als in zekere zin een voorvader van onze republiek. Wesley sluimert naast de City Road Chapel; zijn dode hand luidt tienduizend Methodistische kerkklokken over de hele wereld. Isaac Watts is dood, maar in de strijdwagen van zijn hymnen stijgen tienduizenden geesten vandaag de dag op in majestueuze devotie. Howard houdt nog steeds

gevangenissen schoon. Franklin beschermt onze huizen tegen bliksem. Dr. Duncan bewaakt de inkomsten van de armen in de spaarbank. Honderd jaar lang heeft Robert Raikes zijn zondagsscholen overal in het Christendom verzameld; en de adem van Abraham Lincoln ademt nog steeds door het leven van de natie waaraan hij, onder God, een nieuwe geboorte van vrijheid gaf. Het hart van een goede man of vrouw sterft nooit. Het is schandelijk om te sterven en niet gemist te worden. Leef, onsterfelijke vriend, leef als de broer van Jezus, leef als een medearbeider met Christus in Gods werk. Phillips Brooks zei eens tegen zijn volk: "Ik spoor u aan om te bidden voor volheid van leven - vol rood bloed in het lichaam, volle en eerlijke waarheid in de geest, volheid van toegewijde liefde voor de stervende Heiland in het hart."

III. In de volgende plaats is het leven oneindig waardevol, niet alleen vanwege de waardigheid van zijn oorsprong en de resultaten en opbrengsten die het kan bereiken, maar vanwege de eeuwige gevolgen die eruit voortvloeien.

Ach, deze wereld, met haar gordijnen van licht, haar borduursels van de hemelen en haar tapijt van groen, is een plechtig voorportaal van de eeuwigheid. Mijn hoorder, deze wereld waarop je vanmorgen je natuur tentoonstelt, is het voorportaal van de hemel of de poort van de hel. Hier kun je schatten oppotten door Christus en voor Christus, die je miljonair maken tot in alle eeuwigheid. Hier kun je, door eenvoudigweg te weigeren te luisteren, door het kruis te verwerpen, door de Geest te bedroeven, een vlam ontsteken die zal verteren en een worm van wroeging baren die voor eeuwig en altijd op je ziel zal jagen. In deze korte twintig jaar, dertig of veertig, moet je, zonder je te vergissen, een kwestie oplossen waarvan de beslissing je zal optillen naar de onbeschrijfelijke hoogten van verrukking of je zal onderdompelen in de diepten van duisternis en wanhoop. Ik ben een baby bij de gedachte aan het woord "eeuwigheid"; ik heb dit brein van mij, in zijn armoede

en zwakheid, gepijnigd en heb er niet het flauwste begrip van, net zo min als ik van de alomtegenwoordigheid van Jehovah heb; Toch is het een net zo echt als het ander, en jij en ik zullen doorgaan in de voortzetting van een bestaan dat de jaren overtreft zoals de druppels van de Atlantische Oceaan de druppels van een beek overtreffen; een bestaan waarvan de leeftijden meer zijn dan de sterren die vannacht in het firmament flonkerden - een bestaan dat eindeloos is, maar toch allemaal schommelt op de spil van dat leven in die kerkbank. Het is overweldigend.

Hoe belangrijk is het leven dan! Hoe groots is het bezit ervan! Wat een verantwoordelijkheid in de adem ervan! Wat een misdaad om het te verspillen! Wat een glorie om het te wijden! Wat een prachtige uitkomst als het van zijn spiraal afglijdt en zichzelf bevrijdt van zijn verstrikkingen, en uitbarst in de aanwezigheid van zijn Gever, en opstijgt naar alle bovenzinnelijke heerlijkheden van zijn eeuwige leven! Met het oog daarop, wat een plechtige zaak is het om Gods woord te prediken, en tussen de levenden en de doden te staan! En met het oog op het leven, zijn kostbaarheid en kracht, zijn verreikende beloningen en straffen, wil ik hier, ter afsluiting, zeggen dat er drie of vier praktische overwegingen zijn die op ons moeten worden overgebracht en door ons moeten worden uitgevoerd:

1. De eerste praktische gedachte is, <u>hoe voorzichtig jij en ik moeten zijn om het te houden</u>. Het verwaarlozen van het leven is een zonde; het is een belediging voor God; het is knoeien met het kostbaarste vertrouwen dat Hij schenkt. De zorg voor het leven is een religieuze plicht. Een groot deel van je geluk hangt ervan af, en ik kan je zeggen, mijn christelijke broeder, dat een groot deel van je geestelijke groei en vermogen om nuttig te zijn afhangt van de manier waarop je met dit wonderbaarlijke mechanisme van het lichaam omgaat. Je religieuze leven wordt beïnvloed door de toestand van het lichaam waarin de

geest huist. Het zijn niet alleen leugenachtige lippen, het is "de moedwillige opgeblazenheid, die een gruwel voor de Heer is." Iedereen die roekeloos zijn lichamelijke krachten aantast, in gevaar brengt en verzwakt door slechte uren, ongezonde voeding, giftige prikkels of zinnelijkheden, is een zelfmoordenaar; en ik ben bang dat er in deze gemeente mannen zijn die zich zulke slaven zonder schulden maken van de eisen van het zakenleven, dat ze elke dag het leven met jaren verkorten en de krachten ervan aantasten. Elk jaar worden er in Brooklyn duizenden zelfmoorden gepleegd door het trotseren van de eenvoudigste wetten van zelfbehoud en gezondheid. Wat zullen we zeggen van hem die een plek van verleiding opent, zijn strikken uitzet en opzettelijk de dood met een dram uitdeelt? Zoveel zilverlingen voor zoveel gram bloed, en een onsterfelijke ziel die in de weegschaal wordt gegooid! Als ik één straal van eeuwigheid kon laten schijnen in elke dramshop, denk ik dat ik de gifverkoper zou kunnen terugschrikken om zijn brood te verdienen aan de mond van de put.

2. Nogmaals, in deze kijk op de waarde van het leven, wat een ontzagwekkende misdaad moedwillige oorlog wordt - offensieve oorlog, zo'n oorlog waar velen zich in hebben gestort uit zucht naar verovering of hebzucht naar goud. Als oorlog moet worden verwelkomd, liever dan dat een natie zelfmoord pleegt en de hoop van mensen vergaat, dan mag de patriot met gebeden en zelfopoffering ten strijde trekken en het offer brengen; maar offensieve oorlog is een monster van de hel. Met al onze bewondering voor het briljante en onovertroffen genie van Napoleon, zijn er passages in zijn leven die mijn bloed soms doen tintelen tot in de vingertoppen, en onwillekeurig doen sissen bij de gedachte alleen al aan zo'n gigantische slachter van zijn medeschepselen. Als die man wist dat een batterij alleen kon worden gedragen ten koste van een legioen mannen, aarzelde hij nooit om hun opoffering net zo lichtvaardig te bevelen als het leven van een

mug. Ik lees dat, nadat wat zijn prachtige overwinning van Austerlitz wordt genoemd voorbij was en de triomf was behaald en de ijzeren kroon van het keizerrijk op zijn voorhoofd was gezet, toen hij op de hoge grond stond, hij een deel van de verslagen Russen een langzame, pijnlijke aftocht zag maken over een bevroren meer. Ze waren in zijn macht; hij reed naar een batterij en zei: "Mannen jullie verliezen tijd! vuur op die massa's; ze moeten opgeslokt worden! vuur op dat ijs!" Het bevel werd uitgevoerd. Er werden granaten gegooid die door de broze ijsbrug sloegen en onder vreselijk gekrijs werden honderden en honderden arme stakkers begraven in het bevroren water van dat meer. Ik geloof dat het stervende geschreeuw van zijn medeschepselen de eeuwigheid zal achtervolgen van een man die de prachtigste krachten die de Schepper in deze eeuw van onze tijd heeft gevormd, prostitueerde voor het afschuwelijke werk om het leven te verkorten, zijn medeschepselen te kwellen en een miljoen onvrijwillig voor God te sturen.

3. Nogmaals benadruk ik jullie, mijn geliefde volk, het leven, zijn kostbaarheid en kracht, zijn beloningen en vergeldingen. En toch, wat een damp, wat een vlucht van een pijl, wat een verhaal dat verteld wordt! Kort, maar oneindig in zijn reikwijdte en zijn vergelding!

Wanneer het leven wordt voorgesteld als een pijlvlucht en een damp, dan is dat niet om het oneindige belang ervan te onderschatten, maar alleen om ons op het juiste gevoel van zijn kortheid te brengen. Alles in Gods wereld veredelt de mensheid en toont het leven als ernstig, plechtig, beslissend, gedenkwaardig. De hoogste doelen worden voorgesteld terwijl het bestaat, de prachtigste beloningen worden in het vooruitzicht gesteld aan het einde van zijn gewijde vitaliteit. Aan het einde ervan staat de grote witte troon en de beslissingen van het oordeel. Sommigen van jullie, die zich afkeren van deze toespraak vanmorgen, zullen misschien zeggen dat het niets anders was dan

heilige poëzie, omdat je leven slechts het gestage, monotone rondje van een molenpaard is - morgen over de veerboot, 's avonds thuis - door zijn routine in de winkel, in de telkamer, in het gezin, op de sabbat in de kerk, en zeggen: "Ik zie niets in mijn leven dat zo sprankelt of schittert of dit sublieme kenmerk heeft!" Ach, mijn vriend, geef toe dat jouw leven de molen van het molenpaard mag zijn; je draait een as die door de muur naar de eeuwigheid reikt, en het nederigste leven in dit huis zet draaiende raderen in beweging die uiteindelijk het kostbare graan voor Gods oogsttafel zullen vermalen, of anders het waardeloze kaf van een verspild bestaan. Dus nogmaals zeg ik: het leven is het voorportaal van de eeuwigheid, het enige dat we ooit zullen hebben; en jij moet nu beslissen of het de opgang zal zijn van kracht naar kracht, van heerlijkheid naar heerlijkheid, of de neergang en nog meer neerwaarts en nog dieper neerwaarts naar duisternis en eeuwige dood.

Mijn vriend, wat voor een leven leef jij? Een echt serieuze, nederige toewijding aan God? Ga verder. Leef, zoals ik van plan ben te doen, zolang God kracht en intellectuele vermogens overheeft om Hem te dienen. Leef zo lang als je kunt, zo uitgebreid als je kunt; en draag dan alle opeenstapeling van het leven en leg het neer aan de voeten van Hem wiens hart voor jou en mij brak aan het kruis van Golgotha, en zeg: "Meester, hier ben ik, en het leven dat Gij mij gegeven hebt."

Gods Veteranen

door Theodore Cuyler (1822-1909)

> *"De rechtvaardigen zullen bloeien als een palmboom, ze zullen groeien als een ceder van Libanon; geplant in het huis van de Heer, zullen ze bloeien in de voorhoven van onze God. Ook op hoge leeftijd zullen zij vrucht dragen, fris en groen zullen zij blijven."*

- Palm 92:12-14

Jonge christenen zijn als een boomgaard in mei; elke bloesem is vol belofte. Dezelfde mensen, na de zonneschijn en de buien van veertig of vijftig jaar, worden als een boomgaard in oktober, wanneer de rijpe appels klaar zijn voor de vuilnisbak. In dit snelle tijdperk is er een schreeuwende vraag naar jonge mannen en soms de neiging om mensen die de zestig gepasseerd zijn opzij te zetten; maar er zijn mannen die zich niet opzij laten zetten, of, als ze dat al gedaan hebben, de publieke behoeften hen weer naar beneden halen en hun rijpe oordeel en ervaring opeisen.

Wanneer een moeilijke zaak voor de rechtbank komt, is het meestal een ervaren advocaat die wordt opgeroepen om het beslissende argument te geven; wanneer de jonge arts wordt verbijsterd door de nieuwe ziekte, wordt de oude dokter, die elke ziekte die het sterfelijke vlees kent heeft opgejaagd, in consult geroepen.

Voor veel van de prestaties van het leven zijn de jeugd en de vroege mannelijkheid en vrouwelijkheid het meest gunstig; maar voor

bepaalde andere zijn de lange ervaring, de samengeperste mentale vezels en het gerijpte oordeel van de ouderdom de meest bruikbare begiftiging. Sommige mensen krijgen hun volledige groei pas als ze de meridiaan gepasseerd zijn. Er is veel boze onzin geschreven over de "dode lijn van vijftig". De schrijver van die absurde zin kan nooit gehoord hebben dat Milton het "Verloren Paradijs" schreef en Benjamin Franklin zijn filosofische studies begon, toen ze die "dode lijn" gepasseerd waren.

Chalmers was op zijn drieënzestigste de veldmaarschalk van de glorieuze uittocht van de Schotse Vrije Kerk; John Wesley preekte op zijn achtentachtigste elke dag en stond nog steeds aan het roer van het Methodisme; en Richard S. Storrs kan op zijn vijfenzeventigste een legioen briljante pulpiteurs overtreffen wiens harnas glinstert van de "dauw van de jeugd". Mijn geliefde Britse broer, Newman Hall, vindt zijn boog nog steeds in kracht op zijn veertigste; en een zeer levendige brief van Neal Dow, de vader van het "verbod", ligt nu voor me, geschreven op de voltooiing van zijn tweeënnegentigste jaar!

Er is een groot verschil tussen oud zijn in jaren en oud zijn in mentale en spirituele kracht. Sommige jonge mensen hebben de zwakte van seniliteit, terwijl veel veteranen de vezels van de ochtend van het leven tot ver in de middag hebben. Het geheim om jong te blijven is om aan het werk te blijven en nooit toe te staan dat roest zich op je wapens verzamelt. Piekeren tast aan, maar gestaag mentaal werk maakt sterker; vooral als je de eenvoudige wetten van gezondheid gehoorzaamt die God op ons lichaam heeft geschreven. Daadwerkelijk "terugtreden uit het bedrijfsleven" is zeer geneigd om een man snel uit te roesten. Als een man zijn winkel, zijn bedrijf of zijn beroep opgeeft, laat hem dan iets anders doen dat nuttig is voor zijn medemensen.

De beroemde Archibald Alexander bleef jong door elke dag een bepaalde hoeveelheid intellectueel werk te doen, zodat hij zijn gevoel niet zou verliezen. Op de dag voor zijn dood was hij nog even vol sap als toen hij op tweeëntwintigjarige leeftijd zijn paard besteeg en door Virginia reed op zijn zendingsreizen. Hij bereidde en gebruikte vaak een gebed dat zo mooi was dat ik een gedeelte ervan citeer voor mijn mede-senioren op de arena van het leven: "O, meest barmhartige God, werp mij niet af in de tijd van ouderdom; laat mij niet in de steek als mijn kracht faalt. Moge mijn oude hoofd gevonden worden in gerechtigheid. Bewaar mijn geest voor seniliteit en imbeciliteit, en mijn lichaam voor langdurige ziekte en ondraaglijke pijn. Verlos mij van moedeloosheid in mijn afnemende jaren, en stel mij in staat om geduldig te verdragen, wat uw heilige wil ook moge zijn. Ik vraag nederig dat mijn verstand tot het laatst toe mag worden voortgezet; en dat ik zo getroost en gesteund mag worden dat ik mijn getuigenis mag achterlaten ten gunste van de realiteit van religie, en van uw trouw in het vervullen van uw genadige beloften. En wanneer mijn geest dit kleien onderkomen verlaat, Heer Jezus, ontvang hem! Stuur enkele van de gezegende engelen om mijn verloste ziel over te brengen naar de woningen die Uw liefde heeft bereid; en o, moge mij een overvloedige ingang worden geboden in het koninkrijk van onze Heer en Heiland Jezus Christus." Deze smeekbede van de veteraan dienaar van God werd op zoete wijze vervuld; en hij viel zachtjes in slaap, om te ontwaken in de buitengewone heerlijkheid.

Geestelijke kracht gaat vaak door tot op hoge leeftijd, en we weten dat de geestelijke genaden vaak in diepte en kracht toenemen door het verstrijken der jaren. De nazomer van menig leven is de mooiste periode. In plaats van te verwelken verandert het blad in helder scharlaken en goud. Geloof groeit in zijn hardnekkige vezels door de lange oefening van het testen van God en het vertrouwen op zijn

beloften. Een ervaren christen kan de bladeren van zijn versleten Bijbel omslaan en zeggen: "Dit Boek is mijn dagelijkse metgezel geweest, ik weet alles over deze belofte, en die, en die andere, want ik heb ze zelf uitgeprobeerd. Ik heb een grote stapel cheques die mijn hemelse Vader heeft verzilverd met kostbare zegeningen."

De Bijbel van mijn lieve oude moeder stond vol potloodstrepen naast de passages die haar "stok en staf" waren geweest op een pelgrimstocht van vijfentachtig jaar. Tegen mijn lezers die de leeftijd van zestig of meer jaar hebben bereikt, zou ik willen zeggen dat jullie beter zouden moeten worden naarmate jullie ouder worden. Veteranen worden deskundiger in de keuze en het gebruik van hun wapens. In geestelijke gevechten is de Christen die Apollyon vaak heeft overwonnen met het zwaard van het "gebed" in staat om te zeggen, zoals David tegen Abimelech zei: "Er is geen gelijke, geef het aan mij!".

De getuigenissen van mannen en vrouwen die niet alleen wisten wat ze geloofden, maar ook in Wie ze geloofden, hebben een enorm gewicht. Ik daag de verwaande, spottende scepticus uit om te antwoorden op de experimentele argumenten van een nederige naaldvrouw die ik ken en die Jezus Christus al vijftig jaar van nabij kent. "Paulus de bejaarde" sprak met het gezag van een lange ervaring, maar ook met het hogere gezag van een goddelijke inspiratie. "De glorie van jonge mannen is hun kracht en de schoonheid van oude mannen is het grijze hoofd." De zilveren kroon wordt vaak gedragen door die bergtoppen die het hoogst naar de hemel torenen. Zoals zij die naar de specerijeneilanden reizen de geur opvangen als ze de kust naderen, zo inhaleren de reizigers naar het Betere Land zoete voorsmaken als ze dichter bij huis komen.

Bunyan plaatst een christelijke oude dag, in het land van Beulah, in het volle heldere vooruitzicht van de Hemelse Stad, waar het gezang van

vogels werd gehoord, en de zon dag en nacht scheen. Medepelgrims, wees blij! Maak een gelukkige inventaris van je barmhartigheden, en geef nooit toe aan nijdige en klaagzangen. Houd elk venster van je geest open voor nieuwe ideeën en streef ernaar om gelijke tred te houden met de vooruitgang van de waarheid en van het glorieuze koninkrijk van onze Meester. Terwijl de liefde van Jezus stroomt als het vitale sap in elke ledemaat en blad van je natuur - laat je vruchten van genade overvloedig in de schoot van je medemensen vallen. Elk uur van het leven is kostbaar - verspil de avond niet, terwijl de morgen van heerlijkheid zo snel kan aanbreken!

Roeren het nest van de adelaar

door Theodore Cuyler (1822-1909)

> *"Zoals een arend haar nest opricht, over haar jongen fladdert, haar vleugels uitslaat, hen opneemt, hen op haar vleugels draagt, zo heeft de Heer boven hem geleid."*

- Deut. 32:11

Dit is een tekst voor de naturalist en voor de Christen, voor de vogelstudent en voor de student van de Voorzienigheid. Audubon zou het kunnen opnemen in zijn hoofdstuk over adelaars; Spurgeon zou het het thema kunnen maken voor een "ochtendlezing" over Gods liefde voor Zijn volk. En het is een groots thema, zowel voor de ornitholoog als voor het kind van God.

De passage voor ons is een korte en prachtige gelijkenis. Om er het volle voordeel uit te halen, moeten we eerst naar de letterlijke feiten kijken en dan naar de morele en geestelijke lessen. De gelijkenis gaat over de adelaar, de koning van alle gevederde stammen. Wat de majestueuze sequoia is onder de bomen, wat de prachtige cactus is onder de bloeiende planten, wat de leeuw van Numidia is onder de wilde dieren, dat is de adelaar onder de vogels van de hemel. Natuuronderzoekers vertellen ons dat hij een enorme kracht in zijn vleugels heeft. Hij trotseert de storm - vliegt in het oog van de orkaan - stijgt op naar onnoemelijke hoogten - maakt lange reizen naar de zon, en na urenlang aeronautje gespeeld te hebben, rolt hij omlaag naar zijn rotsnest. Dat nest is, net als hijzelf, op koninklijke schaal.

Het is soms gemaakt - een vierkante meter - van houtblokken en ingelegd met biezen en bergheide. De arend bouwt niet tussen het riet en het gras, zelfs niet tussen de boomtoppen, maar ver op de rotsen van de bergtoppen. Toen de profeet Obadja de hoogmoed van Edom aan de kaak stelde, zei hij: "Al zoudt gij u verheffen als een arend, en al zoudt gij uw nest bouwen tussen de sterren, dan zal Ik u doen nederdalen, spreekt de Here." Boven in dit luchtige huis - omringd door verlaten eenzaamheid en ver boven het lawaai en de rook van menselijke bewoning - brengt de moederarend haar jongen groot. Moedig en woest als ze is, heeft ze toch de instincten van een echte ouder. Zolang ze gevoed moeten worden, voedt ze hen. Maar als ze oud genoeg zijn om te vliegen, traint ze hen voor het gevaarlijke proces. Naar dit proces verwijst onze tekst.

Ze "roert het nest op" Hoe knus en comfortabel het ook is, hoe dicht de jonge arenden zich ook aan hun huis vastklampen, ze wekt ze eruit. Ze zijn bang om te vliegen en zitten schuchter op de rand van het nest, uitkijkend in de wijde lucht en naar beneden in de afgronden onder hen. Dus spreidt ze haar ruime vleugels uit--"neemt ze op haar vleugels" als op een luchtauto, en zweeft naar buiten om te zeilen! Het is duizelingwekkend werk daarboven en gevaarlijk. Maar aan de brede, stoere vleugels van de oudervogel klampen de kleintjes zich vast en zij vervoert ze veilig. Dit is de eerste les. Uiteindelijk worden ze naar buiten geduwd om hun eigen vleugels uit te proberen. In het begin slingeren ze heen en weer, fladderen ze in het rond en vallen ze ruw tegen een klif of boomtop. Maar ze leren en zonder oefening kunnen ze nooit vliegen. Ze moeten risico's nemen of anders verhongeren in hun nest. Bij elke poging worden ze beter. Hun vleugels worden sterker en ze raken meer bedreven in het gebruik ervan. En al snel kan het arendjong vliegen als de moedervogel en haar gezelschap houden bij al haar jachtpartijen naar sport of buit.

I. Dit is een schilderachtig proces waar we naar gekeken hebben, en we zullen het een object-les vinden die onze studie meer dan waard is. We kunnen veel leren van deze brute leraren, met hun scherpzinnigheid van instinct, ouderlijke genegenheid en nobele durf. We kunnen deze gelijkenis toepassen - in de eerste plaats - op het wereldlijke en huiselijke leven waarmee velen van ons bekend zijn.

Een wijze en zuinige ouder brengt zijn kroost groot rond de haard en de familietafel. Het haardvuur is aangenaam en het huis is dierbaar. Maar het nest raakt vol en kan ze niet allemaal bevatten. Als de jongens en meisjes zich allemaal bij elkaar nestelen, als consumenten en niet als producenten, zal het hele huishouden al snel gebrek lijden. Dus de voorzichtige vader "stookt het nest op". De oudsten moeten uitvliegen en voor zichzelf leren zorgen. Het afscheid van thuis geeft een harde slag in het hart, en alleen al de gedachte om de vreemde wereld in te trekken is angstaanjagend. Terwijl de goede moeder - God zegene haar! de koffer van haar lieve jongen inpakt, valt er menig traan over de kleerkast van de jongen. Ze stopt er vele nuttige "rommel" en kostbare aandenkens in waar niemand anders dan een moeder ooit aan zou denken. Ze vraagt hem haar te herinneren, zoals ze hem dag en nacht in haar gebeden zal herinneren. "Mijn zoon, als zondaars u verleiden, stem dan niet toe!" De vader heeft ook zijn goede raadgevingen - nooit overdadig werken en nooit zijn lippen bevlekken met een leugen, of een eed, of een bedwelmende beker. En zo verlaat het jonge arendje het oude rustieke nest - gedragen op de vleugels van gebed en ouderlijke genegenheid en met warme kussen en tranen op het jonge, vastberaden gezicht. Hij moet nu zijn eigen vleugels uitproberen en voor zichzelf leren vliegen. Met stevige arm en scherpe zelfverloochening en geduldig zwoegen begint hij al snel opwaarts te duwen. De eerste mislukkingen en teleurstellingen verzengen zijn moed niet, maar zetten hem alleen maar aan tot nieuwe

ondernemingen en meer gedisciplineerde inspanningen. Die machtige arm van God, die hen helpt die dapper zichzelf helpen, ondersteunt hem in zijn volhardende duwen, totdat hij uiteindelijk in staat is om zijn eigen nest te bouwen tussen de kliffen met een vrije adelaarsgeest. Hij wordt de spaarzame zakenman, de nuttige burger - en wanneer opgaande gebeden zijn teruggekeerd in bekerende genade wordt hij de oprechte volgeling van Christus. Want zo zeker als goed ploegen en goed planten goede oogsten voortbrengen, zo zeker brengt wijze en godvruchtige opvoeding een later leven van wereldlijke en geestelijke goede vruchten voort. Dit is de regel, die door geen enkele uitzondering ongeldig gemaakt kan worden.

Wie van u zijn zonen en dochters zijn hart wil laten verblijden, moet er niet van dromen dat ze thuis kunnen worden overgelaten aan lusteloze luiheid of uitputtende zelfverwennerij. Leer uw kinderen niet alleen Christus, maar leer ze ook werken." Wie een kind zonder beroep opvoedt, voedt een kind voor de duivel op", is een oud Joods gezegde dat in onze moderne Amerikaanse huizen navolging verdient. Probeer te ontdekken waarvoor je kinderen gemaakt zijn; stel hen de hoogste en heiligste doelen voor en druk hen op het hart dat het leven slechts een vertrouwen is dat je voor God en het welzijn van anderen moet houden. Verroer dan het nest en laat de jonge arenden vliegen! Zo steeg de herdersjongen Sanderson op tot de astronomische leerstoel van de Universiteit van Edinburgh, en de weversjongen Livingstone tot de subliemste missionarisheld van onze tijd. Zo verhief onze geliefde Lincoln zich van zijn grenshut tot die verheven excellentie waarin zijn door de hemel gegeven missie was om de Unie te binden en de slaaf te ontketenen. De jongere Franklin werd uit het nest geduwd om voor zichzelf te vechten; en hij steeg op tussen de wolken om met de gevorkte bliksemschichten te spelen. Het was vanuit een nederig begin

in een huisje in Kelvedon dat Spurgeon opsteeg in zijn majestueuze vlucht - de koninklijkste adelaar van onze moderne bediening.

II. Laten we nu, in de tweede plaats, overgaan tot een meer direct geestelijk aspect van dit onderwerp. God gaat met Zijn kinderen om zoals de adelaar met haar jongen omgaat. Hij ziet dat Zijn kinderen te vaak vastbesloten zijn om zich te nestelen. Ze bouwen aardse nesten voor zichzelf; omringen zichzelf met verschillende gemakken en luxe en vestigen zich dan om ervan te genieten. In plaats van hun genegenheid op de dingen boven te richten, richten ze die op de dingen beneden; in plaats van ernaar te streven u rijk te maken voor God, zijn ze egoïstisch tevreden rijk te zijn van God. Naarmate rijkdom toeneemt, neemt ook wereldse ambitie toe; en ik merk niet op dat genade altijd in dezelfde verhouding groeit met een groeiend inkomen. De nieuwe omstandigheden en condities brengen nieuwe ideeën van leven, nieuwe uitgaven en nieuwe luxe met zich mee. De oude woning (bijvoorbeeld) moet worden vervangen door een herenhuis waarvan de pracht de schitterende financiële successen van de eigenaar weerspiegelt. En bij de inrichting ervan, wat een hersenkrakers en overleg en absorptie van tijd en gedachten en schatten! Wanneer het ambitieuze ontwerp is uitgevoerd en trots de bovenste steen aan zijn tempel heeft toegevoegd, dan beginnen de vleierijen en felicitaties van zomervrienden als bedwelmende wierook op te stijgen in de neusgaten van de heer des huizes. "Dit volstaat nu," zegt broeder Plutus zelfgenoegzaam tegen zichzelf; "Ik zal me troosten. De zaken gaan goed. Mijn vrouw en dochters krijgen toegang tot alle geparfumeerde gebieden van de maatschappij." Dus hij nestelt zich. Ze nestelen zich allemaal in een weelderige staat van geestelijke sluimering. Hun vroomheid is in slaap gewiegd in dat weelderige nest. De devoties en godsdienstige plichten die tot hun nederiger en betere dagen

behoorden, zijn nu net zo volledig taboe als een gele koorts patiënt aan de poorten van het Quarantaine ziekenhuis.

Welnu, als God dat nest treft met verpletterende rampen of sterfgevallen, wat vraag je je dan af? Als een faillissement dat prachtige gebouw onder de hamer brengt, of als rampspoed die afgoden wegvaagt; als de dood die weelderige trappen bestijgt en bleekheid op een wang van rozen schrijft, vraag jij je dan iets af? God zag dat Zijn kinderen zich begonnen te nestelen en te werelds werden voor de gezondheid van hun ziel. Dus wakkerde Hij dat nest van genotzucht aan, precies op de manier die zij het scherpst zouden voelen. Hij doet het niet uit wraak, niet uit wreedheid, maar uit liefde voor hun zielen en uit tedere jaloezie voor de eer van hun christelijke naam en karakter. Als een lid van de kudde van Christus zichzelf omringt met wereldse afgoden en zijn hart aan hen overgeeft, hen aanbidt en Christus ervoor berooft, dan mag hij of zij verwachten dat die verwaarloosde Verlosser die afgoderij zal verbreken - zelfs als er scherpe kastijdingen aan te pas komen om dit te bereiken. Ach, hebben we niet vaak zulke ontwaakte en geslagen zielen uit hun geestelijke sluimering zien opstaan en opnieuw een vlucht naar de hemel zien wagen? Hebben we ze niet gezien - met vleugels die verzwakt waren door lange tijd niet te gebruiken - trachtend weer op te stijgen? Zoals een adelaar haar jongen op haar vleugels neemt en ze draagt, zo heeft de geduldige liefde van God Zijn achtergebleven en boetvaardige kinderen gedragen. Hij heeft hen op de sterke vleugels van Zijn overgebrachte genade genomen. Hij heeft door Zijn Heilige Geest nieuwe verlangens naar Hem aangewakkerd en hun verstarde genegenheden gewekt. Ze zijn teruggegaan naar hun Bijbels en naar hun knieën. Ze zijn naar het kruis gegaan - in de belijdenis en in tranen, en ze hebben vergeving gezocht bij Hem die gewond is geraakt in het huis van Zijn vrienden. Ze hebben lang verwaarloosde plichten weer

opgepakt en eerlijk beleden: "Het is goed voor mij dat ik ben gekweld, want voordat ik werd gekastijd, ben ik afgedwaald." God handelt met hen als met zonen; en welke eigenzinnige en ongehoorzame zoon is er die Hij niet kastijdt? "Hij herstelt mijn ziel!" is de vreugdevolle kreet van de vergeven en bekeerde zondaar, als hij weer opstaat in de zoete en volle gemeenschap met zijn vergevende Heer. Zijn lied is nu :

En terwijl ik op arendsvleugels zweef,
zie ik het aangezicht van Christus weer,
en de hemel daalt neer om mijn ziel te ontmoeten
en glorie bekroont de verzoendeksel".

III. Laten we nu overgaan tot een derde gedachte die door deze overvloedige passage wordt gesuggereerd. Wanneer God toestaat dat een onsterfelijk wezen zich nestelt in wereldse bezittingen of zondige genoegens, ongestoord, onopgewekt, is dat dan geen vreselijke ramp? Kan er een grotere vloek over zo iemand komen dan alleen gelaten te worden door de Heilige Geest? Zou dat "nest" van zelfzuchtigheid en verharde onverschilligheid voor God niet de opmaat worden tot rechtvaardige goddelijke toorn? Als het jonge valkje een zielige zwakkeling in zijn nest zou worden en uiteindelijk zou verhongeren als het nooit zou leren vliegen, hoe waar is het dan dat elke ziel die alleen gelaten wordt in schuldige onverschilligheid en ongeloof tot de eeuwige ondergang zal komen. Het is goddelijke liefde die de zondaar wakker schudt voor zijn schuld en gevaar. Liefde stuurt de pijl van overtuiging in de ziel. Liefde drijft die pijl dieper en dieper naar binnen. God heeft de zelfveroordeelde zondaar zo lief dat Hij niet alleen Zijn eniggeboren Zoon heeft gezonden om voor hem te sterven, maar ook Zijn ontwakende Geest zendt met de opwindende oproep: "Ontwaakt gij die slaapt! Wendt u, keert u, want waarom wilt gij sterven?" God wekt hem op. Het levende evangelie komt met sterke, onbevreesde hand en werpt zijn schuilplaatsen van leugens omver, scheurt zijn

eigengerechtigheid aan stukken, vertelt hem zijn schuld en het goddelijke ongenoegen over zijn zonden en gebiedt hem berouw te tonen en zich voor te bereiden om zijn beledigde God te ontmoeten. Zoals de gehaakte klauw van de ouderarend het nest schudt en de jongen naar buiten lokt, zo schudt Gods Geest met de arm der Waarheid de zondaar uit zijn valse zekerheid. Als met een speer van Ithuriel - scherp en bliksemsnel - wekt de Heilige Geest de schuldige ziel tot de enorme zondigheid van de zonde en wijst hem op het kruis voor hem, de hemel boven hem en de hel onder hem! In zijn oren verkondigt de trompetstem: "Het loon van de zonde is de dood, maar de gave van God is het eeuwige leven door Jezus Christus!" En zo drijft het vuur dat in zijn geweten wordt ontstoken de veroordeelde overtreder naar het kruis van Golgotha. Dit is in ontelbare gevallen het proces van onze Hemelse Vader geweest om ontelbare van Zijn kinderen tot het nieuwe leven hier en het eindeloze leven hierna te brengen.

Zeg je dat dit hard of onvriendelijk is? Zegt u dat de dreigementen van Gods heilig Woord of de uitspraken van een gelovige preekstoel tegen de zonde baldadige wreedheid zijn? Neen, voorwaar. Een reinigend medicijn kan erg akelig zijn, maar een wijze arts dient het vaak uit barmhartigheid toe aan zijn zieke patiënt. Het was een verschrikkelijk proces voor onze dappere "jongens in het blauw" om vastgebonden te worden aan de tafel van de chirurg en het amputatiemes voor hun ogen te zien flitsen; maar beter een ledemaat verliezen dan een leven. Niemand wordt graag om middernacht uit een comfortabele slaap gewekt; maar als je de zwarte rook uit het raam van je buurman ziet komen, aarzel je niet om zijn huis binnen te dringen met de kreet "Brand! Brand! Brand!" en hem en zijn gezin door de verstikkende rook en vlammen naar buiten te sleuren. Het zou een duivelse wreedheid zijn om dat huisnest, waar de vlammen oplaaien, wakker te schudden.

Een van onze meest heldhaftige Arctische ontdekkingsreizigers vertelt ons dat een aantal van zijn mannen die het schip hadden verlaten, twee dagen lang verdwaald waren tussen de stuifsneeuw en het ijs. Toen ze gevonden werden, waren ze nog nauwelijks in leven. Alcohol was bevroren in een fles naast hen en de thermometer gaf zeventig graden onder het vriespunt aan. Dromerige sluimers, vermengd met visioenen van heerlijke slaap bij warme haardvuren, overvielen de arme, ijskoude wezens die bijna in doodsnood waren. Terwijl ze teruggesleept werden na veertig uur vreselijke mars over ijsvelden, smeekten de dappersten onder hen om "te gaan liggen en te slapen". "We hebben het niet koud," protesteerden ze, "we willen alleen maar liggen en rusten."

Een uur van verraderlijke sluimering zou ieder van hen tot een verstijfd lijk hebben gemaakt. Hun leider moest hen slaan, smeken, bedreigen - alles om de fatale lethargie af te wenden - totdat het schip bereikt kon worden. Arme kerels! Ze ijlden van de pijn en de honger toen ze over het ijskoude dek van de brik naar de kajuit met zijn opwekkende warmte wankelden.

Maar ze werden gered. De hand die hen opwekte was de hand die hen redde. Iedere ziel in deze vergadering die ooit de hemel bereikt, zal gedwongen worden om dezelfde erkenning te doen; de arm die ons in onze schuld opwekte, zal het onderwerp van onze dankbaarheid zijn in de rijken der heerlijkheid.

O, mijn broeders, is er geen overeenkomst tussen dat Arctische tafereel en de toestand van de Kerk waarvan de leden neerliggen en samen bevriezen in een geestelijke loomheid? Terwijl hun actieve energieën langzaam uitgeput raken, wordt hun gevoel van veiligheid serener en zelfgenoegzamer.

Ze zijn tevreden met hun prediking en hun privileges - tevreden met zichzelf - en tevreden om verloren zielen over zich heen te laten struikelen naar de ondergang! Het enige waar ze om vragen is vrede en het rustige genot van hun goed gespreide tafel.

In zo'n orthodoxe ijskast - waar de enige eenheid bestaat uit het feit dat ze "diepgevroren" zijn - heeft God vaak Zijn Heilige Geest gezonden om hen op te wekken en tot inkeer te brengen. Soms heeft Hij dit gedaan door de stem van een onverschrokken ambassadeur, en soms door de stem van een opzienbarende Voorzienigheid. In het begin waren de verstijfde ledematen traag om te bewegen en de stijve lippen waren traag om te articuleren. Maar het doopsel van vuur daalde neer, en de liefde van Jezus, uitgestort in sommige harten, wakkerde anderen aan totdat de gezegende vlam van een echte Opwekking de hele Kerk in vuur en vlam zette! O, gezegende Jezus, bron van alle licht en leven, stort U in al onze zielen uit als een vuurvlam, die ons verkwikt tot een nieuw leven, onze genegenheden verwarmt tot een heilige gloed, onze onheilige hartstochten en begeerten verteert, ons vervult met de kracht van boven, en ons allen maakt tot brandende en schijnende lichten voor Uw eigen eer en glorie!

IV. Voordat ik afsluit, wil ik in deze discussie een zeer praktische waarheid naar voren brengen die gesuggereerd wordt door een voorval uit het adelaarsleven. Er wordt gezegd dat een herder eens een adelaar vanaf de top van een hoge klif de lucht in zag zweven. De bewegingen van de vogel werden al snel excentriek; hij daalde in zijn koers; al snel viel de ene vleugel naar beneden en daarna de andere, en in een paar ogenblikken viel de edele vogel snel op de grond.

De herder raapte de dode vogel op om de oorzaak van zijn excentrieke bewegingen en val te onderzoeken. Hij ontdekte dat een kleine slang zich onder de vleugel van de vogel had vastgezet en zich een weg in het

vlees had gebaand; en toen de dodelijke giftanden het hart bereikten, viel de arme adelaar! Ook dit is een gelijkenis - met veel te veel melancholische vervullingen aan elke kant van ons. We hebben soms iemand zien opklimmen tot een vooraanstaande invloedrijke positie in de kerk en in de gemeenschap. Maar al snel begon zijn gedrag achterdocht op te wekken en daarna ongerustheid, en al snel lag hij in het stof - een zielig schouwspel waar spotters om spotten en liefdadigheid om huilt. Het oog van God zag wat wij niet vermoed hadden - hoe een geheime zonde - een afwijking van strikte integriteit, of een toegeeflijkheid aan vleselijke lusten, of een verborgen misdaad tegen het geweten, of een andere dodelijke zonde tegen de Heilige Geest, zich een weg had gebaand in het hart, en de adelaar neerhaalde! Wie denkt te staan, moet oppassen dat hij niet valt. Alle zonde is bedrieglijk, maar nooit meer dan wanneer ze zich aan een christen vastzet; en moge God in Zijn tedere barmhartigheid jou en mij helpen om op te passen voor de slang in het hart!

De gelijkenis die we voor ons onderwerp van vandaag hebben gekozen, bevat meer suggesties en instructies dan we nu tijd hebben om te overwegen. Er is er echter één die niet mag worden weggelaten. Wanneer de adelaar haar nest heeft bewogen en haar jongen naar buiten heeft gebracht, leert ze hen op te stijgen. In de lagere atmosfeer van de aarde draagt ze hen omhoog naar het heelal. Het is haar aangename atmosfeer - waarvoor ze geschapen is. Mussen kunnen kwetteren op de toppen van de huizen; winterkoninkjes kunnen fladderen tussen het struikgewas en uilen kunnen roepen in het middernachtelijke bos. Maar arenden zijn kinderen van de hemel en speelkameraadjes van de storm. Met stevige vleugels verheffen ze zich boven de wolken en vliegen ze samen met de zon.

"Zij die op de Heer wachten, zullen hun kracht vernieuwen; zij zullen opklimmen met vleugels als arenden." God verlangt dat elke ziel die op

Hem wacht niet zal hinken, of kruipen in de drek van wereldsheid, of hurken in ellendige slavernij aan mensen of duivels. Wanneer een ziel door geloof met Jezus verbonden is, vindt die ziel vleugels. Zo iemand heeft zijn "burgerschap in de hemelen". Hij ontvangt inspiratie van de inwonende Geest. Hij stijgt uit boven de ijzingwekkende mist van twijfel, krijgt een weids en veredelend uitzicht en realiseert zich daadwerkelijk dat hij erfgenaam is van een hemelse erfenis. Hij overwint de kleine ergernissen die de wereldling zorgen baren en de lusten die de zinnelijke ziel meesleuren in het moeras. Zijn innerlijke leven is verborgen met Christus in God. Wat kan hem, in zijn beste uren en heiligste gemeenschap met Jezus - wat kan hem de angst van de mens of de hebzucht van goud, of de angel van armoede, of het verdriet van verlies, of de angst voor de komende dood schelen? Wat kan het de arend schelen, als hij zijn vleugel in de doorschijnende zonnestraal baadt - voor het tumult, de rook, de wolken of zelfs de bliksem die onder hem speelt? Zijn gezelschap is met de Koning van de dag. Dus, een hemel-gebonden ziel, gevuld met de vreugden van de Heilige Geest, vliegt in gezelschap van God!

Hoe dichter u en ik bij God komen, des te zuiverder zal onze geestelijke atmosfeer zijn en des te grondiger, nederiger en ernstiger zullen we elke plicht jegens onze medemensen vervullen. We zullen ook niet verwachten dat we voor onze tijd de hemel bereiken. We zullen niet "vluchtig" zijn in onze doelen of "luchtig" met ijdele roem, zelfs wanneer we opgaan in de volste gemeenschap met het onzichtbare en het eeuwige. Gezegend zijn de beproevingen, hoe scherp ook, die ons ervan weerhouden ons in egoïsme en luiheid te nestelen!

Gezegend zij de discipline, hoe pijnlijk of streng ook, die onze nesten wakker schudt en ons leert te leven als zonen en dochters van de Almachtige en erfgenamen van onze onvergankelijke kroon!

Van winter naar lente

door Theodore Cuyler (1822-1909)

> *"Keer ons, o God, en laat Uw aangezicht schijnen, en wij zullen behouden worden."*

-Psalm 80: 4

In het midwinterseizoen vallen veel mensen, van nature, in de dwaling dat de zon minder warmte afgeeft dan tijdens de midzomer. Maar terwijl wij bibberen van de kou, is het een feit dat de machtige oven van de zon gloeit met dezelfde hitte als in juli, een hitte die zo intens is dat elke vierkante voet van zijn enorme oppervlak genoeg energie afgeeft om de kolossale motor van de honderdjarige tentoonstelling aan te drijven, een hitte die, geconcentreerd, een kolom ijs van vijftig mijl in diameter zou smelten zo snel als het naar de zon schoot, zelfs als het met de snelheid van het licht vloog! De eenvoudige reden waarom we allemaal rillen in februari is dat onze aarde in een andere hoek ten opzichte van de zonneoven ligt en alleen zijn indirecte straling ontvangt. De verandering zit in onze positie.

Dit astronomische feit geeft een nieuwe frisheid en levendigheid aan het gebed van de Psalmist: "Keer ons, o God, en laat Uw aangezicht schijnen, en wij zullen gered worden." Gods liefde is onuitputtelijk en onveranderlijk. Hij is gisteren, vandaag en voor altijd dezelfde. De reden waarom een christen het koud heeft, of waarom een kerk dichtgevroren is, is dat ze zich van God hebben afgekeerd en zich ten opzichte van Hem in dezelfde positie hebben geplaatst als onze aarde ten opzichte van de winterzon. Wanneer een christen van zijn plicht afwijkt, werpt hij zichzelf uit het zonlicht van Gods aangezicht. Zijn geestelijke winter heeft hij zelf gemaakt. Zo is het ook met een aan ijs gebonden kerk, waarin formaliteit en mode en ongevoeligheid de

geestelijke temperatuur zo hebben verlaagd dat de planten van genade bevroren zijn. Preken liggen als ijspegels op de vloer; de gebedsruimte wordt een ijskast en geen arme zondaar wordt er ooit naar toe getrokken om verwarmd en gesmolten te worden. Dit is nauwelijks een karikatuur van die kerken waar de bekeringen tot het nulpunt zijn gedaald.

De eerste plicht van een koude christen, of een kerk van koude christenen, is het erkennen en belijden van een verkeerde positie ten opzichte van God. Wie nooit rouwt, zal nooit genezen. Wie zijn zonden bedekt, moet de gevolgen dragen. Maar als we bereid zijn om te zeggen en zeggen: "O God! Ik ben van U afgedwaald; ik ben van Uw aangezicht weggevlucht in de koude atmosfeer van wereldsheid en egoïsme en ongeloof; help me om me van mijn afvalligheid af te keren;" wanneer onze harten dit gebed uitspreken, is er de eerste stap gezet naar herstel. Zo'n eerlijke, berouwvolle belijdenis als deze, gedaan zonder enige poging tot verhulling of verontschuldiging, zou de voorbode zijn van een opwekking in tal van kerken vandaag de dag. God zegent nooit een van zijn kinderen in een houding van ongehoorzaamheid. De verandering die nodig is, is niet een verandering van onze omstandigheden, hoewel we vaak een zondebok van het woord maken en praten over "onze ongunstige omstandigheden." De verandering die nodig is, is er een van karakter en gedrag. De liefde voor de wereld - de dwaze ambitie om te wandelen in een ijdele show - en die "grote huisgeest" van zelfverheerlijking, hebben de ziel van Christus weggetrokken. "Wie het dichtst bij mij is, is het dichtst bij het vuur," is een van de traditionele uitspraken van onze Heer, die niet door de evangelisten wordt vermeld. Of Christus dit nu ooit gezegd heeft of niet, het valt niet te ontkennen dat hij die het verst van Hem verwijderd is, het meest bevroren en levenloos is.

De eerste stap is dus een bekering. Het woord 'bekering' betekent een afkeren van zonde naar de Redder. Bekering is geen wedergeboorte, want de Bijbel spreekt nooit over zoiets als *'wedergeboren worden'. Bekering betekent eenvoudigweg de terugkeer van een afvallige christen naar God en naar het pad van verlaten plichten. Zo werd Petrus na zijn schandelijke val in Pilatus' oordeelzaal opnieuw bekeerd. De kern van het gebed "Keer ons, o God" is dat de Heilige Geest ons met machtige kracht zal bewegen en zo in ons zal werken dat we naar de Heer terugkeren en een nieuwe stijl van heilig leven beginnen. Zoals Spurgeon het kernachtig uitdrukt: "Alles komt goed als we goed zijn."Alles komt goed met mij op het moment dat ik in de juiste houding tegenover God sta. Alles zal goed komen met de preken van de dominee, en met de gebedsbijeenkomsten en met de sabbatschool; een nieuwe bekerende kracht zal in de kerk neerdalen zodra zij zich uit de poolgebieden van de zonde in het licht van Gods aangezicht begeeft.

Er is maar één manier waarop de natuur winter in lente verandert; dat is door het gezicht van de aarde in een nieuwe positie ten opzichte van de zonnestralen te brengen. Dan verdwijnen de sneeuwbanken, de zaden ontspruiten, het gras komt tevoorschijn, de knoppen gaan open en de zon vernieuwt het gezicht van het jaar. Ook zo is er maar één manier om verlost te worden van een geestelijke winter die onze genaden verpest en alle geestelijke activiteit doodt. Dat is door terug te keren naar God, zodat Zijn aangezicht op ons kan schijnen. Dan zullen we in het brede, volle licht van zijn aangezicht wandelen zonder te struikelen. Dan zullen onze gebreken ontdooien en, bij sommige christenen, zal een van de eerste symptomen gezien worden in de geopende portemonnee. Dan zullen lang bevroren tongen in de gebedsbijeenkomst gehoord worden. Een nieuwe verkwikkende kracht zal neerdalen en het begraven zaad van de waarheid van het evangelie

doen opstijgen tot het ontwaken en bekeren van zielen. Gods aangezicht, Gods gunst zal dit alles en nog vele andere rijke en heerlijke zegeningen tot stand brengen. Kortom, we zullen gered worden.

Christenen zullen gered worden van de schuld van verwaarloosde plicht. We zullen gered worden van de dodelijke malaria van de wereld en gered worden van de heerschappij van de tegenstander. De onboetvaardigen zullen worden bereikt en zo van hun dwaling worden afgewend dat hun zielen van de eeuwige dood worden gered. Dit, mijn geliefde broeders, is de dringende, dwingende noodzaak van het uur -- zelfs een grondige, hartelijke terugkeer in de volle gloed en het licht en de hitte van Gods aangezicht. O, wat een opwekking zal dat brengen! Trouweloos bidden en vruchteloze prediking zullen verdwijnen als ijs in april. God zal zijn aangezicht over ons laten schijnen en ons de vreugde van zijn verlossing teruggeven. Dan zullen overtreders zijn wegen geleerd worden en zondaars (zowel in de kerk als daarbuiten) tot de Heer bekeerd worden. De winter zal voorbij zijn, en de tijd van het zingen van zielen zal weer aanbreken.
